

VIU LA **LA CENERENTOLA** Gioachino Rossini
CLÀSSICA!

AUDITORI DEL CÈNTRIC ESPAI CULTURAL

Divendres
17 de gener | 17.30 h

Enregistrada el 2021 al Teatro Real de Madrid

Durada: 145 minuts (inclou un descans)

EQUIP CREATIU

Director musical

Riccardo Frizza

Director d'escena

Stefan Herheim

Escenògrafs

Stefan Herheim
Daniel Unger

Dramaturg

Alexander Meier-Dörzenbach

Director del cor

Andrés Máspero

Cor i Orquestra del Teatro Real

REPARTIMENT

Don Ramiro

Dmitry Korchak

Dandini

Florian Sempey

Don Magnific

Renato Girolami

Clorinda

Rocío Pérez

Tisbe

Carol García

Angelina

Karine Deshayes

PRESENTACIÓ

Molt més que una òpera còmica

El gener de 1817, un any després que veiés la llum *El barber de Sevilla*, es va estrenar a Roma aquest *dramma giocoso* en dos actes, que esdevindria la darrera obra mestra còmica de Gioachino Rossini i una mostra més de la seva excepcionalitat com a compositor. El llibret va anar a càrrec de Jacopo Ferretti, basat en el conte *Cendrillon* (1697) de Charles Perrault.

Escrita en molt poc temps, Rossini va utilitzar per a la composició de *La Cenerentola* diversos materials melòdics d'altres treballs seus, quelcom molt habitual en la trajectòria del cèlebre compositor. És el cas, entre d'altres, de la part final del rondó d'Almaviva, "Cessa di più resistere", que va rescatar d'*El barber de Sevilla*. Aquesta pràctica, lluny de desmerèixer l'obra, la fa amb el temps deliciosa i un repte pels aficionats rossinians, que cerquen els possibles antecedents a altres òperes seves.

La Cenerentola és un prodigi d'enginy des de l'obertura fins a les darreres notes. I és que no som davant d'una comèdia *buffa* a l'ús; Rossini va dotar l'obra d'un halo d'humanitat i profunditat. Una brillantor poètica que es reflecteix en la caracterització musical dels personatges, principals i secundaris, fent d'aquesta commovedora obra un títol de referència del repertori rossinià.

Una *Cenerentola* brillant, des del Teatro Real

El setembre de 2021, el Teatro Real de Madrid va acollir aquesta coproducció de Den Norske Opera d'Oslo i l'Opéra National de Lyon. El divertit i animat muntatge de l'escenògraf noruec Stefan Herheim afegeix un inesperat ingredient a aquesta excitant mescla d'humor i fantasia, perquè en ella el propi compositor farà acte de presència i demostrarà com la veritable màgia es troba, en realitat, en la veu humana.

La mezzosoprano francesa Karine Deshayes encarna una excelsa Angelina, acompanyada de les sublimes veus del tenor d'origen rus Dmitry Korchak, com a don Ramiro, i del baríton francès Florian Sempey, en el rol de Dandini.

LA GENERENTOLA

ACTE I

Quadre primer

En el castell del baró don Magnifico, les seves filles Clorinda i Tisbe es barallen per ximpleries, mentre la seva germanastra Angelina, la Ventafocs, canta una cançó. En aquest moment, entra disfressat de captaire Alidoro, el mentor del príncep Ramiro. Les germanes volen fer-lo fora, però la Ventafocs s'apiada d'ell i li ofereix cafè.

De sobte, uns enviats de la cort anuncien l'arribada del príncep, qui vol organitzar una festa per trobar la jove més bella del regne amb qui casar-se. El baró don Magnifico espera que l'escollida sigui Clorinda o Tisbe, perquè tenir com a gendre un home ric i de llinatge reial seria el millor per salvar la fortuna familiar.

Mentre tothom es prepara per a la festa, el príncep don Ramiro entra en la sala, però vestit amb la roba del seu servidor Dandini. Vol observar lliurement les seves potencials esposes. La Ventafocs torna a la sala i ell li pregunta qui és, però ella, confusa, amb prou feines pot parlar i fuig.

Finalment, arriba el príncep, que en realitat és Dandini amb vestidures reials. Després de rebre els afalacs de don Magnifico, Clorinda i Tisbe, els convida a tots a la gran festa. Angelina, que ho ha escoltat, demana també poder anar-hi, però don Magnifico li ho prohibeix. Alidoro -que ja està amb la seva aparença normal- presència la negativa i li recorda al patriarca l'obligació de què hi vagin totes les seves filles. Segons el seu registre, a la casa hauria d'haver una tercera jove, però Don Magnifico afirma que està morta.

A soles ja amb la Ventafocs, Alidoro li promet portar-la al ball i li explica que una deïtat celestial vetlla per ella i la recompensarà per la seva bondat.

Quadre segon

En la festa del príncep, don Ramiro i Dandini estan perplexos, perquè Alidoro els ha assegurat que l'esposa ideal es troba entre les filles de don Magnifico. Dubten que alguna de les dues noies que han conegut sigui la idònia per casar-se. En aquest moment entren Clorinda i Tisbe, desitjoses de saber a quina d'elles ha escollit el qui creuen que és el príncep. Dandini els hi diu que triarà una i casarà l'altra amb el seu criat, cosa que desperta la ira de les joves, les quals menyspreen la idea d'un casament amb un simple mosso. És aleshores quan Alidoro apareix amb una dona desconeguda amb una estranya i pertorbadora semblança amb Angelina. La jove expressa que prefereix l'amor i la bondat als béns de la fortuna, cosa que commou el príncep, que se sent immediatament atret per la dama sense nom.

ACTE II

Quadre primer

En el gabinet de don Ramiro, don Magnifico comenta amb les seves filles que té por que l'arribada de la bella desconeguda arruïni les possibilitats que aquestes tenien, però elles el tranquil·litzen, segures de les seves oportunitats. Surten de la sala i arriba don Ramiro, que s'amaga en escoltar que algú s'apropa. És la Ventafocs, perseguida per Dandini. Cansada de l'aclaparament, li confessa que no l'estima a ell, sinó al seu criat. Quan el príncep l'escolta, surt del seu amagatall boig d'alegria, però ella li anuncia que ha de tornar a casa, i que no vol que la segueixi. Abans, però, li dona un dels seus braçalets, que li servirà de prova: si de veritat l'estima, sabrà trobar-la de nou perquè ella durà posat un d'ídentic. El príncep decideix immediatament emprendre la recerca de la jove misteriosa.

Don Magnifico i Dandini es troben a soles. El baró intenta sostreure-li qui ha escollit com a muller, però Dandini es nega a contestar i acaba per confessar que ell no és més que el servidor del príncep. Don Magnifico esclata furios.

Quadre segon

La festa ha acabat, i don Magnifico i les seves filles retornen a casa de molt mal humor. Asseguen a la Ventafocs i li ordenen que prepari el sopar. Esclata una tempesta i s'escolta com bolca un carruatge davant el castell. És don Ramiro, que, juntament amb Dandini, entra a refugiar-se. Aquest descobreix a don Magnifico qui és en realitat el veritable príncep. El baró ordena a Angelina que porti la millor butaca pel príncep. La noia, ingènuament, pretén servir a Dandini, però quan descobreix que ell no és el príncep, sinó qui suposava que era el seu criat, intenta fugir avergonyida.

Don Ramiro reconeix el braçalet, la reté i fa pública la seva decisió de prendre-la com esposa. Les germanastres i don Magnifico es neguen a acceptar la seva derrota, i continuen burlant-se de la Ventafocs. El príncep amenaça amb la seva ira, però la jove li demana que els perdoni.

Quadre tercer

Es celebra el casament de don Ramiro i Angelina. Don Magnifico vol prostrar-se davant la princesa, però ella només li demana una cosa: que la reconegui com el que és, la seva filla. Per fi, després de viure en la misèria, els seus dies d'infortunis han acabat.

PROPERAMENT

14/02

17.30 h

**PROJECCIÓ:
ANDREA CHÉNIER**

d'Umberto Giordano

AUDITORI

14/03

17.30 h

**PROJECCIÓ: LLEGENDES
DE L'ÒPERA: AIDA**

de Giuseppe Verdi

AUDITORI